

NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1069

10.09.2023 (134)

Juhtimine rahvusliku kogukonna ja elitaarsuse vahel

Michael Kühnenilt

AJAVAHETAJA

Euroopa ajalugu tunneb palju kukutusi, ülestõuse ja murranguid. Páris mitmed neist on end kaunistanud nimetusega "revolutsioon". Kuid mis on revolutsioon - midagi muud kui vägivaldne muutus jõudude vahekorras?

Ei - mitte iga uus valitsus, mis tuleb võimule, rikkudes endise režiimi reegleid, ei ole toimunud revolutsiooni väljendus; ja mitte iga revolutsioon ei pea olema vägivaldne. Pigem on revolutsioon kogu vaimse, vaimse, eetilise ja siis muidugi ka poliitilise aluse täielik muutus ja uuendamine, KÕIKIDE väärtuste uuesti säilitamine! Pärast revolutsiooni ei ole miski enam nii nagu enne, kogu ühiskondliku elu koordinaatsüsteem on muutunud. Piiblisõna: "Vaata, ma teen kõik uueks!" võib sümbolsest tähistada revolutsiooni nõuet ja tegelikkust.

Eelajalugu tunneb eelkõige ühte sellist revolutsiooni: see oli üleminek küttide ja kogunike eluviisilt põllumehe eluviisile. Kas tahetakse pidada edasisi murranguid, nagu näiteks linnade teket või üleminekut pronksiajastust rauaaega, tõelisteks revolutsioonideks, nii tähtsad kui nad ka ajalooliselt on, või - nagu ma usun - selle esimese ja tegeliku revolutsiooni loogilisteks tagajärgedeks, võib jätta lahtiseks. Igal juhul muutis just sessionaliseerumine täielikult eluhoiakut ja kõiki väärtusi ning seda võib seega

vaieldamatult iseloomustada kui revolutsiooni. Paljud rassid ja rahvad - kuigi kaugelki mitte kõik - on läbinud selle revolutsiooni, mis domineerib meie elus veel tänapäevalgi, ja seda isegi sellisel määral, et me ei ole sellest teadlikud, nii väga on istuva ja linnakultuuri väärtused ja ideed muutunud meie jaoks loomulikuks.

Olgu siinkohal märgitud, et revolutsiooni ei tohi pidada positiivselt väärtuseks iseenesest: terve kultuur ei vaja revolutsiooni, sest see on kooskõlas seda kandvate rasside ja rahvaste bioloogilise olemuse ja loodusseadustega. Istumise revolutsiooni, mida tavaliselt nimetatakse "neoliitiliseks", tuleb vaadelda positiivselt, sest sellega algab kultuurilise arengu protsess. Rahvaid, kes selles revolutsioonis ei osalenud, peetakse "mahajäänud" ja nad osutuvad üha enam eluvõimetuks: biopoliitilisest seisukohast on nad tõepoolest suurepäraselt kohanenud looduskeskkonnaga, elavad kooskõlas looduse ja oma rahvusliku iseloomuga, kuid võime ja tahe luua kultuuri on samuti inimese bioloogiline eelsoodumus, mille need rahvad on lasknud enda kahjuks täielikult ära kahaneda. Natsionaalsotsialistlikust vaatepunktist, mille eesmärk ei ole "tagasipöördumine looduse juurde", vaid looduse ja liigiga kooskõlas oleva kõrgkultuuri loomine, oli neoliitiline revolutsioon seega vajalik ja positiivne.

Sellele tuginedes oleks meie rassi elu võinud võtta loomuliku arengu, mis oleks nõudnud suuri murranguid ja sekkumisi ainult siis, kui kultuur oleks liiga palju degenerereerunud, st arenenud vastuolus seda kandvate rahvaste bioloogilise eripära ja loodusseadustega. See näib olevat nii olnud ka teiste kultuuri kandvate rahvaste puhul, näiteks Aasia või Ameerika indiaanlaste tsivilisatsioonide puhul. Nende areng toimus ilma edasiste revolutsioonideta ja pöördepunkt, mida ka nemad kogesid, ei tulnud mitte seestpoolt revolutsiooni kaudu, vaid väljastpoolt aaria rassi maailma hõlmava kolonialismi kaudu. Nende kahjuks koges aaria rass edasisi revolutsioone:

Kunagi nii võimsad iidsed arenenud indoeurooplaste tsivilisatsioonid olid end ammendanud ja degenerereerunud sellisel määral, et ainult erakordselt sügavad sündmused võisid teha võimalikuks tagasipöördumise liigi- ja looduskohase elu juurde:

Tervetele ja jõulistele germaani rahvastele oli ette nähtud, et nad võtavad üle Rooma pärandi ja uuendavad seega ühise aaria kõrgtsivilisatsiooni kaugest põhjast Pärsia piirini ja kaugemalgi. Raskuskeskme nihkumine Vahemerelt põhja poole, kultuurilise juhtpositsiooni vahetumine ladinlastelt ja heelikutelt germaani hõimude vastu oleks olnud sügav sisselõige maailma ajaloos, kuid mitte revolutsioon, mis oleks täielikult muutnud suhtumist vanas maailmas ja algatanud uue ajastu.

Ja ometi toimus selline revolutsioon. Midagi võõrast ja kurjakuulutavat oli juurdunud antiikmaailma organismi, kasutades ära selle degeneratsiooni ja edendades seda, kuni hüüd uuenduse järele muutus nii tugevaks ja lagunemine nii sügavaks, et revolutsiooniline kogukond suutis käivitada meie Euroopa kultuurisfääris ajaloo esimese tõelise revolutsiooni: See oli kristluse revolutsioon, mis asetas uue maailmavaate keskmesse ühe absoluutse Jumala, kelle kõrval ei saa olla teisi, ja kuulutas kiriku jumaliku tahte täideviijaks. Selleks ajaks, kui saatuslik üleminek germaani hõimudele leidis oma välise väljenduse frankide valitseja Karli kroonimises, kes läks ajalukku kui Suur, olid nad juba ammu pärinud mitte ainult keisrite Rooma, vaid ka kristliku kiriku ja religiooni Rooma. Nende katkematu elujõud uuendas ja lõi sajandeid kestnud elukorralduse, kuid see ei toonud kaasa pöördumist looduse ja selle liikide kohase kõrgtsivilisatsiooni poole, vaid pigem dogmaatilist, ebaloomulikku kaugeleulatuvust koos kasvava võõrandumisega elu looduslikest alustest ja seadustest.

Nietzsche kirjeldab seda arengut tabavalt terminiga dekadents, mille all ta mõistab just seda võõrandumist ja degeneratsiooni, st ta defineerib seda mõistet laiemalt kui tavaliselt. Kuna aga kultuur saab pikemas perspektiivis püsida ainult siis, kui ta areneb kooskõlas loodusega, siis mässab terve elujõud degeneratsiooni vastu, kuni puhkeb uus revolutsioon.

Kogu kristliku keskaja ajalugu võib tõlgendada sellest alalise mässu vaatenurgast, nagu oli ka püha inkvisitsioon vahendiks revolutsiooni ärahoidmiseks.

Lõpuks leiti taas kord revolutsiooniline kogukond, mis algatas igakordse murrangu - see olid vabamüürlased. Nende väline võidukäik oli 1789. aasta Prantsuse revolutsioon, kuid sellest sai tõeline revolutsioon, uus ajajärk, mis muutis mitte ainult võimusuhteid, vaid kõiki elu aluseid. Kristlik Jumal tõrjuti välja oma maapealsest kõikvõimsusest ja vaba indiviid astus kogu elu ja tunnete keskmesse. Nii üllas kui see liberaalsuse revolutsioon ka ei tahtnud olla, kukkus see inimloomuse tõttu õnnetult läbi, ei kehtestanud tõeliselt stabiilset elukorraldust, vaid asendas kristliku sundkorra kiirenenud dekadentsi ja kasvava lagunemisega. Lõppude lõpuks muutis see revolutsioon kõiki elu aluseid ja mõjutab meid tänaseni - selle tagajärjel toimus industrialiseerimine, arenes kapitalism ja selle kõige äärmuslikuma järglasena sündis marksism.

Kuid Euroopa kultuurisfääri, mis vahepeal oli tekitanud kõrvalharusid kõigil kontinentidel ja domineeris maailmas oma eluhoiakuga ja pikka aega ka võimupoliitiliselt, põhiprobleem oli endiselt lahendamata: kultuurist ja loodusest võõrandumine, üha kiirenev degeneratsioon ja dekadents.

Ja lõpuks tuli kokku üks teadlikult revolutsiooniline kogukond, mis käivitas revolutsiooni, mis põhimõtteliselt peataks Euroopa kultuuri kaks aastat kestnud

eksimuse: see oli natsionaalsotsialistlik liikumine, mis käivitas uue ajajärgu ja pani paika programmi, mille eesmärk oli ehitada kõrgkultuuri, mis oleks kooskõlas liigi ja loodusega.

Võtame kokku - neoliitiline revolutsioon võimaldas aaria rassist alustada kultuuri loomist, mis kulmineerus Euroopas Hellase ja Rooma iidse kõrgkultuuriga (Pärsia ja India aaria kultuurid järgisid teisi teid, mille jälgimine läheks liiga kaugemale). Vana kultuur degenereerus lõpuks seda ülalpidanud rahvaste - eriti roomlaste - elujõu ammendumise tõttu. See põhjustas esimese tõelise Euroopa revolutsiooni, mis mitte ainult ei uuendanud kultuuri, vaid lõi täiesti uue elukorralduse, kuid samas vallandas ka kõrvalekalde, mis võõrandas kultuuri ja looduse teineteisest lõplikult. See kristlik revolutsioon oli kasutanud germaani rahvaste tervislikku elujõudu muljetavaldava dogmaatilise jäikusega ja suutis sel moel sajandite jooksul, vaatamata kõigile mässudele, oma korda säilitada.

Lõpuks järgnes sellele teine Euroopa revolutsioon, vabamüürliku liberalismi revolutsioon, mis tekkis õigustatud mässust, kuid ei tunnistanud Euroopa kultuuri põhiprobleemi ja isegi süvendas seda. Kuigi see ei suutnud luua stabiilset korda, kujundas see siiski vanu väärtusi ümber, lõi teistsuguse ellusuhtumise, mis valitseb tänapäevani, kuigi üha selgemaks muutub, et vale tee on nüüd järk-järgult muutumas mitte ainult meie kultuuri, vaid ka meie rassi surmateeks! Rahvussotsialistlik revolutsioon seisab sellele vastu, seades bioloogilise mõtlemise ning inimeste ja rasside looduslikud kooslused kogu mõtlemise ja tunnete keskmesse, käivitades sellega uue ajajärgu ja tehes võimalikuks kõrgkultuuri, milles kultuur ja loodus on taas omavahel ühildatud ning milles dekadents, degeneratsioon ja võõrandumine on ületatud! See on kolmas pöördepunkt Euroopa ajaloo!

Iga kolme revolutsiooniga algab uus ajastu: kristlased tegid selle selgeks, arendades ja jõustades oma rajaja sünniga uue ajastu, mis on selle religiooni ajalugu kujundava jõu tänaseni ületanud.

Vabamüürlaste ja liberaalide revolutsioon esitas võrreldava nõude, kui ta tahtis alustada uue ajastu 1. aastat Prantsuse Vabariigi väljakuulutamise järel. Nende võimetust püsivat valitsemiskorda kehtestada näitas ka asjaolu, et Napoleon tühistas selle kalendri vaikimisi juba mõne aasta pärast.

Rahvussotsialism nägi end algselt puhtalt saksa vabadusliikumisenä, mis sündis Esimese maailmasõja kaotuse ja Versailles' diktaadi alandamise tagajärjel. Alles aja jooksul mõistis ta oma tegelikku olemust kui ülemaailmse pretensiooniga rassilise revolutsiooni.

Teine maailmasõda juhatas sisse natsionaalsotsialistliku revolutsiooni riigiülese

ülesande realiseerimise. Kuid alles siis, kui natsionaalsotsialism kaotas Saksa relvade võimupoliitilise toetuse, hakkasid natsionaalsotsialistid kõikjal valge rassi elupaigas ennast nägema ülemaailmse revolutsioonilise liikumisena. Seega on tee selge, kuidas viimase tõelise revolutsiooni kaudu kindlustada meie rassi püsijäämine ja viia see uuele õitsengule! Kõik tingimused on olemas. Lääne tsivilisatsiooni degeneratsioon, mis nüüd kogu maailma mürgitab, on jõudnud nii kaugele, et aastast aastasse kõlab üle maailma üha tugevamalt hüüd lunastuse, pääste ja uuenduse järele - ja koos natsionaalsotsialistidega on olemas ülemaailmne, ühtne, revolutsiooniline ühendus, mis viib selle ammu alanud revolutsiooni lõpule!

Ja jälle, seda maailmarevolutsioonilist nõuet peegeldab sümboolselt uue kalendri kasutuselevõtt, sest mis võiks paremini illustreerida, et on alanud uus ajastu, et kõik väärtused on muutumas, et on pandud uus alus tervetele rassidele ja rahvastele põhinevale maailmakorrale? Aga mis võiks olla selle pöördepunkti 1. aasta, millal see revolutsioon algas?

Meie revolutsiooni algust on raske kindlaks teha:

Romantika ja Nietzsche on sama palju osa sellest, nagu on ajaloolisteks kuupäevadeks Natsionaalsotsialistliku Partei asutamine või võimu haaramine. Kuid selle üle ei ole kunagi toimunud mingit tõelist arutelu: Natsionaalsotsialistide süda ja tunne pärast Teist maailmasõda otsustas ja tegi ainuüksi õige otsuse. Ükski romantik ja isegi mitte Nietzsche, ükski partei ja ükski programm ei suutnud algatada revolutsiooni, mis parandaks kahe tuhande aasta pikkuse eksimuse. Suurim ja tähtsaim pöördepunkt pärast neoliitilist revolutsiooni vajas ajamurdjat, kes murdis kõik standardid ja võis oma ilmumisega maailma tõeliselt muuta. Saksa rahvale anti saatuse armust see ajaväänaja, ja Saksa ajaloo igavene au on see, et Saksa rahvas mõistis teda lõpuks sellisena, valis ta oma juhiks ja järgis teda läbi kõigi tõusude ja mõõnade. Ilma Adolf Hitlerita oleks meie kultuur, ja koos sellega võib-olla ka meie valge rass, surnud, ilma et ta oleks saanud uut võimalust uuendada; tema oli ka see, kes tõestas, et selline pääste- ja päästev revolutsioon on tõepoolest võimalik, ja tema jõud ühines selle ajaloolise vajadusega ja muutis maailma.

Kuna Führer ei ole enam kehaliselt meiega, kuid tema vaim on meiega ja annab meile jõudu revolutsiooni lõpuleviimiseks, oleme mõistnud, et elame uues ajas, mis algas Führer Adolf Hitleri sünniga kristliku kalendri 20. aprillil 1889 ja mille esimene sajand saab peagi läbi. Alates sõja lõpust loendame liidri (JdF) aastaid ja austame seega aja pöördepunkti, aaria rassi päästjat, meie liidrit Adolf Hitlerit!

VISIONÄR

Sõnumid natsionaalsotsialistlikust revolutsioonist kui "päästmise revolutsioonist" ja Adolf Hitlerist kui "aaria rassi päästmise tegelasest" võivad kõrvalseisjale tunduda liiga kõrgelennulised. Nende mõistmiseks on vaja täpset arusaama sellest, mida tähendab "pääste":

Päästmise all mõistame teadmiste, tahte ja tegude saavutatud ühtsust eetiliselt väärtusliku idee teenistuses. Seda päästet võivad saavutada nii üksikisikud kui ka kõik loodus- ja kultuurikogukonnad. Natsionaalsotsialism püüdleb kõigi rahvus- ja rassikaaslaste, samuti kõigi meie rassi rahvaste, nende rahvaste ja riikide, tulevase Reichi ja kogu maailma igatsetud Uue Korra päästmise poole! Selles on meie idee Euroopa idealismi traditsioonis, sest pääste seisneb selles, et elu mõtet nähakse ideede ja väärtuste teenistuses, mitte aga eelkõige materiaalses heaolus:

Natsionaalsotsialism võitleb egoismi vastu ja tunnistab kogukonna ülimuslikkust!

Kui me räägime eetiliselt väärtuslikust ideest, peab olema selge, mida eetika tähendab ja millest see tuleneb:

Iga revolutsioon toob kaasa vanade väärtuste ümberhindamise, loob uue telgi uute väärtuste ja uue eetikaga. Seega ei tulene natsionaalsotsialistlik eetika, nagu kristlik eetika, mingi Jumala väidetavatest, dogmaatilistelt kehtestatud käskudest ega, nagu vabamüürlaste eetika, üksikisiku õnne taotlemisest; see tuleb oma jõustamise ja kehtivuse nõude bioloogiliselt mõistetud kogukonna ideest, bioloogilisest humanismist, mille eesmärk on liigi säilitamine ja liigi areng kui kõrgeim väärtus, millest kõik muu tuleneb. Seega on olemas väärtuste hierarhia, mille tipus on inimeste ja rassi ellujäämine ja areng kooskõlas liigi ja loodusega. Päästmine, mille poole me püüdleme, on lahutamatult seotud selle väärtuste hierarhiaga. Pääste seisund on seega lõppkokkuvõttes elu par excellence: inimene, kes on loodusega harmooniliselt lõimunud inimeste ja rassi kaaslasena, kes on pühendunud elu imelise mitmekesisuse säilitamisele, kaitsmisele ja arendamisele ning elab vastavalt sellele.

Kui inimesed, terved rahvad, riigid ja rassid langevad välja päästetusest, degeneratsioonist, võõranduvad loodusest ja omasugustest, siis ähvardab neid pikemas perspektiivis liikidena surm ning isikliku elu väärtuse ja tähenduse täielik tühjus. Meie rass tervikuna on sellises õnnetusseisundis, kuid eelkõige meie saksa rahvas, kelle elujõud näib seetõttu olevat ammendunud ja kelle rahvas ei suuda enam mingit tähendust ega väärtusi ära tunda.

Kas on siis liiga palju öelda, et revolutsioon, mis viib meie liigi inimesed välja sellest miinusmaailmast, jättes surma tee ja võideldes vabaks elule kogu selle

uuenenud ilu, väarikuse ja mitmekesisuse suunas, on päästmise revolutsioon?!

Kas on vale tähistada erakordset meest, kelle energia, geniaalsus, tahtejõud ja suursugusus tegid selle revolutsiooni võimalikuks, meie juhti Adolf Hitlerit, kui aaria rassi päästjat?! Kindlasti mitte!

Päästevõit, mida me iga tervitusega soovime, toimub kahes etapis:

Esimeses etapis võidab Natsionaalsotsialistlik Partei kui rahva esirinnas ja konkreetse ajaprogrammi alusel võimu ja paneb aluse kauaoodatud uuele korrale. Seejärel lahustub partei ja teises etapis areneb välja see kõrgkultuur, milles meie rass, tema rahvad ja meie sugused inimesed saavad täielikult ja vabalt arendada kõiki oma võimeid ja seega kogeda enneolematut õitsengut.

Kuidas see uus ajastu üksikasjalikult välja näeb, ei oska me veel ennustada. Me saame sellest väikese ettekujutuse, kui mõtleme meie rassi mineviku arenenud tsivilisatsioonidele nende hiilgeaegadel ja püüame siis ette kujutada, kui palju oleks nende kõrgust võinud meie praegused ja tulevased teadmised teaduse ja tehnoloogia vallas veel edendada!

Kui me mõtleme sellele uuele korrale, mille järele me igatseme ja mille eest me võitleme, kuigi ainult meie järeltulijad saavad selles elada, siis mõtleme omakorda meie Führerile, kelle kunstiline loomus seda ette aimas ja kelle sõnavõttud oma võimu kõrghetkel annavad sellest aimu. Need avaldused võib leida tema monoloogidest Führeri peakorteris, mis annavad tunnistust sügavast igatsusest vabaduse, suuruse ja ilu järele visionääri Adolf Hitleri mõtetes ja tunnetes, kes tahtis, et uue Reichi juhtideks oleksid esteetilise tundlikkusega kunstiinimesed, kes tahtis koolitada inimesi, kes oleksid rassi ja isiksuse kõrgeima väärtuse kehastajad!

Ja see tahte geenius, see uuendatud maailma visionäär tõestas oma elutööga, et inimese tahe võib kõike saavutada - et unistus uuest ajastust ei ole asjatu rumalus, vaid on teostatav! Kui palju on see varajastel aastatel nii sageli naeruvääristatud visionäär ja unistaja saavutanud?

Ja isegi viimastel pimedatel tundidel ei kõigutanud tema tahe kunagi. Isegi tema poliitilises testamendis ei leia me mitte tema usku, mitte tema lootust, vaid tema kindlust, et tema ohvrisurmast tuleb vägi tema töö lõpuleviimiseks! Me täidame selle pärandi!

